

denna uppfattning af personligheten måste antagas såsom den enda tänkbara och rigtiga.

Med Cartesius blef, som sagdt, tanken på ett tänkande väsen först klar för medvetandet. Det tänkande väsendet blef en verklighet, infördt i kretsen af andra verkliga ting med ett gifvet förhållande till hvart och ett af dem. Såsom, t. ex. då ett sinnligt ting förverkligas, det försättes i de förhållanden, hvarunder andra sinnliga ting existera, och bestämmas till sin beskaffenhet i första hand af de närmast omgivande tingen och, då dessa i sin ordning äro bestämda af andra, således medelbart äfven af dessa samt, då hela verlden är ett sammanhängande i en oändlighet af causalitetskedjor sig förgrenande system, äfven sättes såsom bestämdt af allt, som finnes i verlden. På samma sätt måste derföre äfven tänkandet, då det skulle fattas såsom något verkligt, nödvändigt tänkas såsom bestämdt af allting annat. D. v. s. tänkandets eller förnimmandets förhållanden till allting annat måste vara på bestämda vis framträdande, såsom en oändlighet af begränsningar och former för tänkandet eller såsom en oändlig mångfald af särskilda tänkanden eller idéer, för-